

(no nebyli to vodníci, ale děti, které tábořily na Holyni a statečně dorazily, i když lilo). I dalších návštěvníků z daleka i blízka bylo požehnaně, více než vloni.

Letos jsem dostal jiné květiny, všimli jste si? U vchodu to byly macešky (vydržely dlouho) a později černooké zuzanky s muškáty. Díky krásnému slunnému podzimu kvetly až do listopadu.

Koncem léta se začaly dít divné věci, které mě trápí. Tak jsem se radoval z opravené čelní zdi zahrady, opravdu už to potřebovala. Cihly z ní odpadávaly jako přezrálá jablka v aleji, a pokud by se zeď neopravila, sesula by se k sousedům do dvora. A nedej bože, že by to na někoho spadlo! Chodí tady lidi a děti! Již od loňského podzimu tu pilně pracovali chlapci zedničtí a na jaře pokračovali. Pěkně postupně, cihlu po cihle, kámen po kameni, trpělivě rozebírali a zase skládali. V horkých dnech z nich jen lilo, aby vše stihli do pouti.

Zahrada kvete, návštěvníci kavárny sedí ve stínu magnólie, cihly už nepadají. Každodenní kolemjdoucí už přestávají vnímat, že je zeď nová. A najednou se tu děje něco zvláštního, napětí by se dalo krájet, chodí sem zvláštní lidé (nebyli tady, když se zeď stavěla), mračí se, jsou velmi důležití. Vše je špatně! A tu se usnesou, že lícni stranu zdi by bylo nejlépe zbořit a přezdít! To snad ne! Jak to myslí? Něco poopravit snad, ale zbořit? Kdo to zaplatí a kdo znovu postaví? Stojím tu najednou bezmocný a začínám se bát. Budu zase chátrat a všechno se změní?

Kde je zdravý rozum? Musím se obávat, aby nezbořili i mne? Tak tohle je hořká třešnička na dortu k mým narozeninám. Doufám, že to snad úředníci napraví a dopřejí mi klidný zimní spánek.

Ještě se nestihlo pohrabat všechno listí v zahradě a už je tu sníh. Odešli i zedníci, kteří opravovali poslední pokoje v nejvyšším patře. Těším se, že je snad z jara vymalují a já vám je budu moci ukázat.

Váš zámek